

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 661

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 septembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 829 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2–3
Decizia nr. 832 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	3–5
Decizia nr. 862 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	5–7
Decizia nr. 868 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	7–8
Decizia nr. 900 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 ⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare	9–10
Decizia nr. 905 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	10–12
Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	12–14
Decizia nr. 975 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 829

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Mona Lisa Thabet în Dosarul nr. 4.128/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.128/99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost invocată de Mona Lisa Thabet într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind excluderea unui asociat dintr-o societate comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 222 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 31/1990 încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât dă dreptul administratorului asociat, care nu se implică în desfășurarea activității, să formuleze o astfel de cerere, fără să se poată aprecia asupra oportunității acesteia.

Dispozițiile art. 223 din Legea nr. 31/1990 creează un dezavantaj pentru asociatul exclus în raport cu asociații rămași, încalcându-se dreptul de proprietate al acestuia și dreptul la un proces echitabil, deoarece textul criticat nu prevede drepturile asociatului exclus.

De asemenea, prin normele legale criticate se încalcă dreptul de proprietate privată, deoarece asociații sunt obligați să depună aportul social la care s-au obligat la momentul înființării societății comerciale.

Excluderea asociatului, potrivit prevederilor legale criticate, conduce la o expropriere forțată a acestuia, dispozițiile art. 223 neprevăzând niciun fel de drepturi pentru asociatul care a desfășurat o activitate în cadrul societății comerciale și, totodată, a depus capitalul social necesar înființării acesteia.

Prin preluarea părților sociale de către asociatul rămas în societate se încalcă flagrant dreptul de proprietate al asociatului

exclus, având de a face cu o expropriere forțată nu pentru utilitate publică, ci în interesul unui asociat care a înțeles ca pe toată durata de funcționare a societății să stea în stare de pasivitate, să nu își asume niciun fel de responsabilitate în derularea activității societății și să aibă doar pretenții bănești de la celălalt asociat.

Curtea de Apel Iași — Secția comercială apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 222 alin. 1 lit. d): „(1) Poate fi exclus din societatea în nume colectiv, în comandită simplă sau cu răspundere limitată: [...]”

d) asociatul administrator care comite fraudă în dauna societății sau se servește de semnătura socială sau de capitalul social în folosul lui sau al altora.”;

— Art. 223: „(1) Excluderea se pronunță prin hotărâre judecătorească la cererea societății sau a oricărui asociat.

(2) Când excluderea se cere de către un asociat, se vor cita societatea și asociatul pârât.

(3) Ca urmare a excluderii, instanța judecătorească va dispune, prin aceeași hotărâre, și cu privire la structura participării la capitalul social a celorlalți asociați.

(4) Hotărârea irevocabilă de excludere se va depune, în termen de 15 zile, la oficiul registrului comerțului pentru a fi înscrisă, iar dispozitivul hotărârii se va publica la cererea societății în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 136 alin. (5) privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, cu privire la critica adusă prevederilor art. 222 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 31/1990, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 6 iulie 2010, și prin Decizia nr. 1.088 din 22 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 11 decembrie 2007, Curtea a reținut că într-o economie de piață, guvernată de regulile concurenței loiale, ale liberului acces la activitatea economică și ale liberei inițiative, statul, urmând mecanismul propriu unui stat de drept, social și democratic, nu poate să susțină și să protejeze o societate comercială neviabilă, al cărei obiect de activitate este perturbat în realizarea sa prin lipsa de diligență, reaua-credință sau neînțelegerile grave dintre asociați. Este în interesul general al societății, dar și o consecință firească a mecanismelor economiei de piață ca astfel de participanți la activitatea economică să nu constituie subiecți față de care statul trebuie să își asume îndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, iar asupra lor să își producă efectul normele juridice referitoare la încetarea activității în una dintre modalitățile prevăzute în acestea. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate reprezintă tocmai expresia prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală.

Mai concret, cu privire la critica formulată de autorul excepției, Curtea reține împrejurarea că — în conformitate cu

dispozițiile art. 223 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 — excluderea se pronunță de către instanța judecătorească, la cererea oricărui asociat; prin urmare, aprecierea care ar putea fi făcută de asociatul care solicită excluderea, asupra oportunității formulării cererii (și asupra eventualelor consecințe ale acesteia), este supusă cenzurii instanței care, după verificarea condițiilor prevăzute de lege, decide cu privire la această măsură.

Astfel, nu trebuie ignorat faptul că, în conformitate cu reglementarea legală criticată, excluderea asociatului administrator se pronunță de către instanța judecătorească după ce se face dovada comiterii de către persoana celui care urmează a fi exclus a unei fraude în dauna societății în care a fost asociat. Astfel, Curtea nu poate reține încălcarea art. 21 din Constituție.

Mai mult, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, pronunțând excluderea unui asociat, instanța va dispune — prin aceeași hotărâre — și cu privire la structura participării la capitalul social al asociațiilor, neputând fi vorba, așadar, despre o expropriere forțată a asociatului exclus.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în decizia menționată, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în privința art. 136 alin. (5) din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 alin. (1) lit. d) și art. 223 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Mona Lisa Thabet în Dosarul nr. 4.128/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 832

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Fabian Niculae — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 4 alin. (2) și (4) din

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piritex” — S.A. din comuna Brazi, județul Prahova, în Dosarul nr. 18.204/281/2007 al Judecătorei Ploiești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 18.204/281/2007, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Piritex” — S.A. din comuna Brazi, județul Prahova, într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cereri privind emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, reglementând o procedură discriminatorie față de cea de drept comun, permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără a-i da posibilitatea de a-și exercita rolul activ care cuprinde și obligația de aflare a adevărului, prin administrarea tuturor probatoriilor pe care o cauză, după natura și complexitatea ei, o impune. Mai mult, dispozițiile criticate dau posibilitatea unei instanțe de a soluționa o cauză doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare; potrivit Codului de procedură civilă, reprezintă o legiferare neconstituțională a două categorii de litigii: unele cu probațiune limitată, iar altele cu probațiune complexă. Or, această discriminare procesuală apare ca fiind o inegalitate de tratament juridic și trebuie sancționată ca atare.

Autorul mai susține că normele criticate dau posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți, împiedicând exercitarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil.

Judecătoria Ploiești în Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri completate cu explicații și lămuriri date de părți a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii ce se aplică doar „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege [...]”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 4 alin. (2) și alin. (4): „(2) *În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.[...];*

(4) *În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că acestea sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 447 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 16 mai 2008, Curtea a constatat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială, simplificată și accelerată în materia executării creanțelor, derogatorie de la dreptul comun, prin intermediul căreia se urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 1 alin. (1) și cele ale art. 4 alin. (2) și (4) din ordonanță sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza doar pe baza susținerilor creditoarei și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată. Limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri completate cu explicații și lămuriri date de părți a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii, ce se aplică, potrivit art. 1 alin. (1), doar „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege [...]”.

Întrucât ordonanța privind somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează să fie rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

De asemenea, Curtea a mai statuat că în timpul examinării cererii pentru emiterea ordonanței cu somația de plată, în termenul prevăzut pentru introducerea cererii în anulare, precum și în tot cursul soluționării cererii în anulare debitorul are posibilitatea de a-și exercita neîngrădit dreptul la apărare, fiind asigurate pentru toate părțile condiții ca interesele lor legitime să fie realizate în cadrul unui proces echitabil. Posibilitatea exercitării dreptului la apărare de către debitor este asigurată și prin reglementarea, în art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, a posibilității de a formula cerere în anulare împotriva ordonanței prin care judecătorul a admis, integral sau în parte, cererea creditorului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piritex” — S.A. din comuna Brazi, județul Prahova, în Dosarul nr. 18.204/281/2007 al Judecătoriei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 862

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Viorel Horga în Dosarul nr. 30.240/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.487D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la critica raportată la dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), Curtea constată că acestea nu au fost încălcate, iar, în ceea ce privește dispozițiile art. 53 din Constituție, Curtea reține că nu sunt îndeplinite cerințele din ipoteza normei constituționale, nefiind reținută restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.616D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Viorel Horga, Tudor Nuță și Zamfir Valentin în Dosarul nr. 10.164/3/2010 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.616D/2010 la Dosarul nr. 4.487D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 octombrie 2010 și 10 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 30.240/3/2009 și nr. 10.164/3/2010, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Horga, Tudor Nuță și Zamfir Valentin în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor acțiuni în contencios administrativ referitoare la o obligație de a face și la anularea unui act emis de Regia Națională a Pădurilor Romsilva.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 referitoare la *Interzicerea discriminării*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece creează un regim discriminatoriu în ceea ce privește răspunderea patrimonială referitoare la pagubele din pădurile care se încadrează în zonele menționate.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, care au următorul conținut:

„Valoarea prejudiciilor din pădurile încadrate prin amenajamentul silvic în grupa I funcțională, din perdelele

forestiere de protecție și din jnepenișuri se stabilește prin multiplicarea de două ori a valorii obținute potrivit legii.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 referitoare la *Interzicerea discriminării*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul soluționării Deciziei nr. 401 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 1 iunie 2010, Curtea Constituțională a statuat că prevederile de lege criticate prin care se stabilește modalitatea de calcul al prejudiciilor aduse pădurilor încadrate prin amenajamentul silvic, precum și posibilitatea de recuperare a prejudiciului se aplică în mod egal tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza prevăzută de norma criticată.

Referitor la critica de neconstituționalitate față vizând dreptul la un proces echitabil, Curtea a reținut că normele criticate nu înlătură posibilitatea proprietarilor de păduri de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 10 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 46/2008, aceștia fac parte din ocoalele silvice private. Astfel, proprietarii de păduri își pot recupera prejudiciul evaluat potrivit legii prin ocolul silvic din care fac parte.

În plus, potrivit art. 8 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, din sumele încasate cu titlu de despăgubiri, 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că potrivit art. 25 alin. (1) lit. a) din Codul silvic, grupa I este definită ca fiind aceea „care cuprinde păduri cu funcții speciale de protecție a apelor, a solului, a climei și a obiectivelor de interes național, păduri pentru recreere, păduri de ocrotire a genofondului și a ecofondului, precum și pădurile din ariile naturale protejate de interes național”. Prin urmare, în acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010) aplicarea și tratamentul juridic mai sever în ceea ce privește pagubele aduse pădurilor din această grupă este justificată obiectiv, rațional și proporțional cu scopul vizat, întrucât autorii acestor prejudicii nu se află în aceeași situație juridică cu cei care aduc pagube pădurilor din grupa a II-a. Pe cale de consecință, legiuitorul poate aplica un tratament juridic diferit dacă faptele sunt diferite, sens în care numai în situații egale tratamentul juridic aplicat trebuie să fie identic.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Viorel Horga în Dosarul nr. 30.240/3/2009 și de Viorel Horga, Tudor Nuță și Zamfir Valentin în Dosarul nr. 10.164/3/2010, ambele ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 868

din 23 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992
privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 2.596/97/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 581 din 14 aprilie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.596/97/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de aceasta împotriva sentinței

civile nr. 923/CA/2009, prin care Tribunalul Hunedoara a dispus dizolvarea acestei societăți comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că principiul accesului liber la justiție implică adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, care să prevadă condițiile și termenele în care pot fi exercitate drepturile procesuale, inclusiv cele referitoare la exercitarea căilor de atac. Se apreciază astfel că dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 nu prevăd cu claritate termenul în care părțile pot ataca cu recurs încheierile de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, aspect ce determină caracterul incert și aleatoriu al exercitării căilor de atac prevăzute de lege. De asemenea, se susține că persoanelor interesate trebuie să li se asigure accesul la instanțele judecătorești competente să soluționeze litigiile și că, în domeniul procedurii civile, „chestiunea capitală ar trebui să fie interpretarea și aplicarea legii pentru a se veni în întâmpinarea intereselor celor lezați”.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorul susține că textele criticate încalcă principiul dreptului la un proces echitabil și principiul preeminenței dreptului, ce se desprind din normele europene invocate.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale invocate de autor.

Astfel, instanța afirmă că dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 stabilesc doar normele de procedură aplicabile în cazul în care instanța în fața căreia este invocată o excepție de neconstituționalitate constată inadmisibilitatea acesteia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Având în vedere că, prin republicarea Legii nr. 47/1992 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, art. 29 alin. (6) a devenit art. 29 alin. (5), obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care au următorul cuprins: „(5) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În opinia autorului excepției se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 128 referitor la folosirea limbii materne și a interpretului în justiție, dispozițiile art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind obligația de a respecta drepturile omului și, respectiv, dreptul la un proces echitabil, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitor la accesul la justiție și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice privind accesul la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 stabilește cu claritate termenul și condițiile de exercitare a căii de atac a recursului

împotriva încheierilor pronunțate de instanțele judecătorești de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, respingere ce poate avea loc în condițiile enumerate de legiuitor și care sunt de strictă interpretare și aplicare. Astfel, Curtea reține că, în accepțiunea textului criticat, aceste încheieri pot fi atacate în termen de 48 de ore de la pronunțare cu recurs la instanța ierarhic superioară celei care le pronunță, respectiv la instanța competentă să soluționeze acțiunea în anulare a hotărârii arbitrale conform art. 365 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Recursul astfel formulat se judecă în termen de 3 zile, iar termenele menționate se calculează pe ore și pe zile libere, potrivit dispozițiilor art. 101—104 din Codul de procedură civilă.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase decizii, ca de exemplu Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006, și Decizia nr. 521 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011, prin care Curtea a statuat că „aceste dispoziții sunt norme de procedură, pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții de neconstituționalitate care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Deci, această procedură face posibilă doar pronunțarea în situațiile date asupra oportunității sesizării Curții Constituționale, instanța de judecată având rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.512 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 28 ianuarie 2011, Curtea a constatat că „natura imperativă a termenului de 48 de ore, în cadrul căruia partea interesată poate declara recurs împotriva încheierii prin care instanța de judecată a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 2.596/97/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 900

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, excepție ridicată de Constantin Cojanu în Dosarul nr. 5.365/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 4.347D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.598D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, excepție ridicată de Gheorghe Băbuș în Dosarul nr. 5.366/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 4.598D/2010 la Dosarul nr. 4.347D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.598D/2010 la Dosarul nr. 4.347D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât măsurile legale criticate țin de politica de protecție socială a legiuitorului, iar modul în care legiuitorul înțelege să acorde diverse facilități fiscale nu poate fi cenzurat prin prisma Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 octombrie și 9 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.365/105/2009 și nr. 5.366/105/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare**, excepție ridicată de Constantin Cojanu și Gheorghe Băbuș în cauze având ca obiect soluționarea unor litigii de muncă privind personalul din industria de apărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii și încalcă dreptul la muncă, întrucât plata venitului de completare se sistează dacă pe perioada acordării acestuia persoana se angajează la o societate comercială cu capital majoritar de stat, pe când, dacă aceeași persoană s-ar angaja la o societate comercială cu capital privat, venitul respectiv s-ar acorda în continuare.

Curtea de Apel Ploiești — Secția de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în Dosarul nr. 4.347D/2010, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În Dosarul nr. 4.598D/2010 nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 28 iunie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 29 ianuarie 2003, care au următorul cuprins:

„(4) Nu beneficiază de venit de completare persoanele prevăzute la alin. (1) care se reîncadrează în muncă la societățile comerciale cu capital majoritar de stat, de la data reîncadrării.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 41 alin. (1) și (2) privind dreptul la muncă, precum și dispozițiile art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind egalitatea, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, au fost eliminate toate drepturile cu caracter compensatoriu acordate

în caz de concediere colectivă, cu excepția ajutorului de șomaj, astfel încât persoanele care fac obiectul concedierilor colective, dacă acestea au avut loc după intrarea în vigoare a Legii nr. 118/2010, nu mai pot beneficia de prevederile art. 12 lit. a), b) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002, indiferent dacă au avut sau nu încheiat contractul individual de muncă înainte de 1 ianuarie 2004. Însă art. 12⁶ alin. (4) din ordonanța de urgență nu a fost abrogat, continuând să producă efecte juridice, astfel încât Curtea urmează să se pronunțe pe fondul excepției de neconstituționalitate.

Curtea constată că venitul de completare este o măsură de protecție socială pe care legiuitorul a instituit-o în virtutea situației deosebite în care se află personalul disponibilizat din industria de apărare. Este un instrument de politică socială a statului — domeniu în care statul dispune de o largă marjă de apreciere — care oferă o protecție suplimentară categoriei socioprofesionale menționate, astfel încât legiuitorul este în

drept să stabilească condițiile și cazurile în care acesta se acordă sau în care se sistează plata acestuia. Condiția pentru acordarea venitului de completare criticată de autorii excepției are ca scop, pe de o parte, stimularea inserției acestor persoane în mediul privat pentru a dinamiza economia statului, iar, pe de altă parte, reducerea cheltuielilor bugetare ale statului. Astfel, textul criticat încurajează, în mod activ, exercitarea dreptului la muncă în mediul privat; reglementarea unui atare deziderat nu creează premisele unei discriminări în funcție de natura capitalului social al angajatorului, ci presupune aplicarea unui tratament juridic diferit în vederea atingerii acestui scop legitim, păstrându-se un just echilibru între mijloacele folosite (încetarea plății venitului de completare în condițiile textului de lege criticat) și scopul avut în vedere.

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea textelor constituționale și convenționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, excepție ridicată de Constantin Cojanu în Dosarul nr. 5.365/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția de conflicte de muncă și asigurări sociale și de Gheorghe Băbuș în Dosarul nr. 5.366/105/2009 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 905

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Licurici Impex” — S.R.L. din Onești și de Societatea Comercială „Axormi Serv” —

S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 106/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.168D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției Societatea Comercială „Licurici Impex” — S.R.L., consilierul juridic Ovidiu Donțu, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile Legii nr. 85/2006 încalcă prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, liberul acces la justiție, dreptul de proprietate al creditorilor, precum și libertatea economică a acestora.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 106/62/2010, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția referitoare la dispozițiile art. 27 și art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 a fost ridicată de Societatea Comercială „Licurici Impex” — S.R.L. din Onești, iar excepția având ca obiect dispozițiile art. 32 din Legea nr. 85/2006 a fost ridicată de Societatea Comercială „Axormi Serv” — S.R.L. din Brașov, într-o cauză având ca obiect o cerere de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât îngăduiesc cadrul de desfășurare a activităților economice și afectează libera inițiativă prin antrenarea implicită a răspunderii persoanei juridice pentru acțiunile reprezentanților săi.

Prevederile art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 creează posibilitatea debitorilor de rea-credință ca, în intenția lor de tergiversare și împiedicare a realizării drepturilor legitime ale creditorilor, să uzeze de prevederile acestui articol, în sensul amânării pronunțării unei sentințe și desemnării preferențiale a unui administrator judiciar.

De asemenea, dispozițiile criticate afectează dreptul de proprietate al creditorilor, din cauza consecințelor în plan financiar produse de incertitudinea creată cu privire la existența unei persoane juridice, parte a unor raporturi comerciale, în condițiile în care cererile voluntare de insolvență ajung să devină o practică uzuală a debitorilor de rea-credință, care angajează o serie de obligații comerciale și apoi se sustrag de la executarea acestora prin această modalitate.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și contencios administrativ apreciază ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, deoarece normele legale criticate sunt dispoziții în spiritul Constituției care reglementează accesul oricărei persoane la activități economice care trebuie exercitate cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 27: „(1) *Debitorul aflat în stare de insolvență este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariția stării de insolvență.*

(2) *Va putea să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi și debitorul în cazul căruia apariția stării de insolvență este iminentă.*

(3) *Cererile persoanelor juridice vor fi semnate de persoanele care, potrivit actelor constitutive sau statutelor, au calitatea de a le reprezenta.*

(4) *Introducerea prematură, cu rea-credință, de către debitor a unei cereri de deschidere a procedurii atrage răspunderea patrimonială a debitorului persoană fizică sau juridică, pentru prejudiciile pricinuite.*

(5) *Cererea debitorului se va judeca de urgență în termen de 5 zile în camera de consiliu.”;*

— Art. 31 alin. (4): *„Dacă există o cerere de deschidere a procedurii insolvenței formulată de către debitor și una sau mai multe cereri formulate de creditor, nesoluționate încă, toate cererile de deschidere a procedurii se conexează la cererea formulată de debitor.”;*

— Art. 32: „(1) *Dacă cererea debitorului corespunde condițiilor prevăzute la art. 27, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii generale, iar dacă prin declarația făcută conform art. 28 alin. (1) lit. h) debitorul își arată intenția de a intra în procedura simplificată sau nu depune documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)—f) și h) la termenul prevăzut la art. 28 alin. (2) ori se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2), judecătorul va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii simplificate.*

(2) *Prin încheierea de deschidere a procedurii judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar sau, după caz, lichidatorului să efectueze notificările prevăzute la art. 61. În cazul în care, în termen de 15 zile de la primirea notificării, creditorii se opun deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va ține, în termen de 10 zile, o ședință la care vor fi citați administratorul judiciar, debitorul și creditorii care se opun deschiderii procedurii, în urma căreia va soluționa deodată, printr-o sentință, toate opozițiile. Admițând opoziția, judecătorul-sindic nu va putea păstra deschisă procedura insolvenței. Judecătorul sindic va revoca încheierea de deschidere a procedurii. Deschiderea ulterioară a procedurii, la cererea debitorului sau a creditorilor, nu va putea modifica data apariției stării de insolvență.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 44 alin. (2) — *Dreptul de proprietate privată* și în art. 45 — *Libertatea economică*.

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 27 și art. 32 alin. (2) au fost modificate și completate prin art. I pct. 19, 20 și 21 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010. Modificările operate nu au schimbat soluțiile legislative criticate de autorii excepției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, raportate la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.144 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2008, Curtea, referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, a arătat că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege și că introducerea cererii nu duce

În mod automat la deschiderea procedurii de insolvență. Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic. De asemenea, Curtea a reținut că, în virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun. În legătură cu aceasta, Curtea a arătat că procedura insolvenței este o procedură specială, caracterizată de celeritate și care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. Prin aceeași decizie Curtea a mai arătat că debitorul poate face opoziție la cererea de deschidere a procedurii insolvenței și poate combate prin toate mijloacele legale de probă susținerile creditorilor pentru a dovedi faptul că, în realitate, nu se află în stare de insolvență ori că nu sunt reale creanțele pretinse, astfel că atât debitorul, cât și creditorii se bucură de toate garanțiile procesuale care asigură desfășurarea unui proces echitabil.

În final, Curtea a constatat că procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006 este o procedură specială, derogatorie de la cea reglementată de dreptul comun referitoare la litigiile în materie comercială, care se aplică, fără nicio discriminare, debitorilor

aflați în stare de insolvență, fără ca prin aceasta să fie îngădit accesul persoanei la o activitate economică.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele reținute în prealabil, Curtea constată că susținerile autorilor excepției, potrivit cărora textele de lege criticate creează posibilitatea debitorilor de rea-credință să tergiverseze și să împiedice realizarea drepturilor legitime ale creditorilor, nu pot constitui argumente pentru calificarea respectivelor dispoziții legale ca fiind neconstituționale. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. Însă exercitarea abuzivă a dreptului se produce atunci când acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut. Or, aprecierea cu privire la poziția subiectivă a debitorului în momentul formulării cererii pentru a fi supus dispozițiilor Legii nr. 85/2006 revine în exclusivitate instanței judecătorești competente, care va analiza conformitatea solicitării debitorului cu condițiile prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27, art. 31 alin. (4) și art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Licurici Impex” — S.R.L. din Onești și de Societatea Comercială „Axormi Serv” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 106/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 939

din 7 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVI
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Benke Károly — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Zamfira Peptan în Dosarul nr. 2.316/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 154 din 8 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.316/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare**, excepție ridicată de Zamfira Peptan într-o cauză având ca obiect anularea unor acte administrative privind refuzul menținerii ca titular în funcția didactică ocupată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate nu au fost emise în considerarea unei situații extraordinare, că nu s-a urmărit reducerea cheltuielilor bugetare, de vreme ce acestea cresc la foarte multe ministere, ci au fost mai degrabă motivate de „contracurarea posibilelor efecte ale admiterii excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009”; în acest mod, Guvernul se substituie activității Parlamentului, încălcându-se art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, se susține că, prin emiterea ordonanței de urgență criticate, a fost afectat dreptul la muncă și cel de proprietate privată, ceea ce încalcă, pe cale de consecință, prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că ordonanța de urgență criticată respectă exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, situația extraordinară fiind justificată în expunerea de motive a ordonanței de urgență. Se mai susține că stabilirea numărului maxim de posturi finanțat pentru învățământul preuniversitar de stat în anul 2010 nu afectează nici în sens pozitiv, nici în sens negativ dreptul la muncă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, care au următorul cuprins:

„Anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 mai 2004, aprobată prin Legea nr. 568/2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.”

Titlul anexei la care face trimitere art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 este *„Numărul maxim de posturi finanțat pentru învățământul preuniversitar de stat în anul 2010”*.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență. Totodată, sunt menționate a fi încălcate și prevederile art. 1 paragraful 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 6 pct. 1 privind dreptul la muncă din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 154 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 3 mai 2011, a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate motivată în mod identic.

Cu acel prilej Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare a fost adoptată — astfel cum reiese din preambulul acesteia — avându-se în vedere necesitatea luării de urgență a unor măsuri pentru a se putea asigura respectarea angajamentelor asumate de România prin semnarea acordurilor de împrumut cu organisme financiare internaționale, necesitatea adoptării în cel mai scurt timp a legii bugetului de stat și a legii bugetului asigurărilor sociale de stat, precum și necesitatea evitării dezechilibrelor macroeconomice de natură să ducă la imposibilitatea relansării economice.

Prin urmare, Curtea a constatat, pe de o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

De asemenea, Curtea a arătat că dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4)—(6) reglementează regimul particular al ordonanței de urgență, acesta referindu-se la cazurile în care aceasta poate fi emisă, la intrarea în vigoare a acesteia și la domeniul ordonanței de urgență. Astfel, în ceea ce privește domeniul în care ordonanța de urgență poate reglementa, Curtea constată că Guvernul este ținut de dispozițiile art. 115 alin. (6), în sensul că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. Faptul că Parlamentul, în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 61 din Legea fundamentală, a reglementat deja un domeniu, cum este și cel al educației, nu se circumscrie motivelor de neconstituționalitate care pot fi reținute în cazul unei ordonanțe de urgență.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea.

Distinct de cele arătate în decizia citată, Curtea observă că legiuitorul delegat nu a încălcat art. 115 alin. (6) din Constituție, neafectând în mod negativ drepturile fundamentale invocate de autorul excepției.

Astfel, salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Protocolul adițional la Convenție nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Totodată, Curtea reține că măsura finanțării unui număr maxim de posturi nu vizează în mod direct dreptul la muncă, ci

crează premisele exercitării acestui drept. Legiuitorul, prin adoptarea unei ordonanțe de urgență, este liber să dimensioneze numărul maxim de posturi în diverse domenii în funcție de nevoile societății și de capacitatea sa financiară de a le susține, cu condiția respectării art. 115 alin. (6) din Constituție. Or, în cauza de față, Curtea constată că ordonanța de urgență nu este motivul de încetare a contractului individual de muncă al persoanei care a ridicat excepția, ci constituie temeiul refuzului menținerii ca titular în funcția didactică a acesteia ca urmare a împlinirii vârstei de pensionare. Or, o atare împrejurare este una de fapt, nicio reglementare constituțională neimpunând obligația autorităților și instituțiilor publice de a menține persoana în câmpul muncii după împlinirea vârstei standard de pensionare. Însă această chestiune deja excedează sferei de cuprindere a dreptului la muncă, acesta nevizând obligativitatea angajării/menținerii în funcție a unei persoane după împlinirea vârstei standard de pensionare.

Întrucât dreptul la muncă și dreptul de proprietate privată nu au fost afectate, legiuitorul delegat a respectat dispozițiile constituționale atât ale art. 1 alin. (5), cât și ale art. 115 alin. (6).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Zamfira Peptan în Dosarul nr. 2.316/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 975

din 12 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22
din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Marieta Safta — prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 din Ordonanța Guvernului

nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție invocată de Societatea Comercială „Dova & Poruț” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 892/740/2010 al Judecătoriai Alexandria.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 892/740/2010, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**, excepție invocată de Societatea Comercială „Dova & Poruț” — S.R.L. din Alexandria în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că reglementarea faptului că exercitarea de activități de comerț cu ridicata și comerț cu amănuntul în aceeași structură de vânzare conține un ilicit contravențional este neconstituțională, în condițiile în care cel care exercită activitățile în cauză este proprietarul spațiului comercial, calitate în care poate să exercite pe deplin toate atributele dreptului de proprietate. Se apreciază că, dacă ar fi existat un impediment în acest sens, judecătorul delegat la oficiul registrului comerțului nu ar fi admis și autorizat activitatea pentru cele două coduri la aceeași adresă; or, rolul registrului comerțului este acela de a cenzura activitățile comerciale ilicite. Se arată că reglementarea criticată determină ca principiul accesului liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acesteia să rămână simple deziderate.

Judecătoria Alexandria consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000

privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, având următorul cuprins: *„Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]”*

22. exercitarea de activități de comerț cu ridicata și comerț cu amănuntul în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, cu amendă de la 2.000 lei la 10.000 lei și cu interzicerea uneia dintre cele două activități.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, ale art. 44 privind *Dreptul de proprietate privată*, ale art. 45 privind *Libertatea economică* și ale art. 79 privind *Consiliul Legislativ*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, potrivit art. 45 din Constituție, *„Accesul liber al persoanei la activitatea economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate”*. În deplină concordanță cu aceste dispoziții constituționale, textul de lege criticat reglementează condițiile de exercitare a unor activități economice, în considerarea scopului Ordonanței Guvernului nr. 99/2000, așa cum acesta este stabilit de art. 1, și anume: *„dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață, cu respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului”*. Definind comerțul cu ridicata ca fiind *„activitatea desfășurată de comercianții care cumpără produse în cantități mari în scopul revânzării acestora în cantități mai mici altor comercianți sau utilizatori profesionali și colectivi”* și comerțul cu amănuntul ca fiind *„activitatea desfășurată de comercianții care vând produse, de regulă, direct consumatorilor pentru uzul personal al acestora”*, legiuitorul a prevăzut sancțiuni pentru exercitarea acestor activități în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, în scopul asigurării unei concurențe loiale.

Astfel fiind, contrar susținerilor autorului excepției, prevederile legale criticate dau expresie dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea economică. Stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța criticată, exprimă preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor liberei concurențe. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 530 din 25 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2005, în care a statuat că art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 [devenit, după republicarea ordonanței de urgență, art. 73 pct. 22] este în deplină concordanță cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit căroră *„Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”*.

Dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 79, invocate de autorul excepției în motivarea acesteia, nu au incidență în cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție invocată de Societatea Comercială „Dova & Poruț” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 892/740/2010 al Judecătorei Alexandria.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

